

UTÓSZÓ (1998-RA)

Karinthy Frigyes emlékére

B A R A N O V S Z K Y E D I T

Én nem mondtam el senkinek,
Így nem jutott fülébe mindenkinek.
Az én titkom bagatell másoknak,
Riadót naponta fújtam magamnak.
Azt, hogy megszülettem, kit érdekel?
Szüleimtől a halál választott el.
Kerestem én azt a „másikat” egyre,
Visszhangra nem talált, maradt az este;
A hangtalan éjszaka, a hold fénye;
Reggel a rigó vidám éneke;
A rémisztő nappalok dere.
Én nem mondtam el senkinek,
Így nem jutott fülébe mindenkinek.
Nem a szégyen fogta be számat,
Az öröklött „keménység”, bánat,
A kaján vigyor látványa méreg,
Az emberiség „sója”, a kéreg.
Akik szerettek, elmentek örökre,
A Kaszás vitte őket másik földre.
Én nem mondtam el senkinek,
Így nem jutott fülébe mindenkinek.
Voltak mások, kik rám figyeltek,
Nem bántottak, de nem is esengtek.

Kisgyermekként sokat imádkoztam,
Akkor még hittem Istent, hogy van.
Látni nem láttam, de vigyázott rám,
Adott kenyeret, ruhát, velem volt anyám
Biztatott: Isten álruhában jár,
Ott segít, ahol szükség a király.
Én nem mondtam el senkinek,
Így nem jutott fülébe mindenkinek.
„Mindenre” képes voltam, hogy szeressenek,
Biztos Ő irányította léptemet,
Abban, hogy engedelmes, jó legyek,
Ellenére senkinek ne tegyek.
Emberke létemben jószág virágzott,
Közben körülöttem a többség fázott.
Ha tudom, fel sosem nővök nagyra,
És nem nézek szüntelen a napba.
Elvakított fénye, melege,
Testvérem lett a világ fele.
Vágytam a kezek, a szemek jelét,
Kővel dobáltak, a kenyér beszélt.
Én nem mondtam el senkinek,
Így nem jutott fülébe mindenkinek.
Nem mondom én, elmondhatnám,
De vacog az idő, rongyos a szám.
Várom az út végét, milyen lehet?
Nincs segítség, taszítanak a kezek.
Nem tanultam meg kérni, félni,
Ideje lenne végre észhez térni.
A babaruhát széjjeltépní nyomban,
Tigrisénemet szítni az odúmban.
Nem könyörgök jóért senkinek,
Adok én, csak kérjetek emberek,
Tegyetek próbára, kiállom én,
Hisz Ti vagytok a szívem helyén,
Kérlek, férjünk össze e földtekén.
Mondanék néktek vigasztalót, szépet,
Hogy eljön a Messiás, de félek

Becsaplak benneteket, hazug az ének.
Nem illő a kecs egetés.
Amit elmondtam most nektek,
Ne mondjátok el senkinek.

Palics-Szabadka, 1997. december

